

kunnen staande houden; dewijl de Prins van Oranje, zelfs toen Hij over alle Zijne strijdkrachten konde beschikken, hem bijna niet durfde aanvallen, daar Hij zich alleen bepaalde, met hem te bedreigen. (1)

Ongelukkiger wijze had het denkbeeld veldgewonnen, dat men aan het leger van Daine eenige dagen rust moest geven, om hetzelfde in order te brengen en deszelfs moreel op nieuw te stijven. Maar terwijl men hetzelfde deze rust gunde, waarmede men den moed bij de soldaten dacht op te wekken, ondergingen de Belgen bij Leuven eenen bloedigen hoon, welke hetzelfde had kunnen voorkomen. (2) De vlugt van Daine was een ongeluk, (3) welke misschien door geen mensch had kunnen worden voorgekomen; (!!) zijne werkeloosheid na deze gebeurtenis, was een grove misslag, welke door niets kan verschoond worden.

Men zou gezegd hebben, dat het noodlot, om de Belgen voor hunnen eersten hoogmoed en zotte verwaandheid te straffen, hen tot den laagsten trap wilde vernederen, met ze zonder verdediging tegen over hunne vijanden te laten, en ze alzoo te doen bekenen, dat zij alleen heil van vreemde hulp konden verwachten. Gelukkig voor hen, dat deze hulp gereed en reeds dáár was. Leopold was hiervan bewust, toen hij in Leuven capituleerde en deze capitulatie, moest hem minder bitter voor-

(1) De fransche schrijver vergeet hierbij, dat hij in wedspraak met zijne eigene woorden is, (vid. aanval op Bantersam). — *En zoo schrijft men de geschiedenis!!* — Doch daar de schrijver veel van onderstellingen schijnt te houden, zoo wil *Spectator* op zijne beurt veronderstellen: dat het Fransche leger België niet ingetrokken ware, en dat Daine en de Hertog van Saksen Weimar de door hem veronderstelde beweging hadden uitgevoerd, wat zoude de Prins van Oranje dan naar alle waarschijnlijkheid gedaan hebben? Door de divisie van genoemden Hertog, het leger der Schelde in bedwang houden; door de 3e en door de reserve divisie, een vleugel beweging op het leger der Maas laten doen, daarna met de 1e divisie, de brigade zware kavallerie en de reserve rijdende artillerie, eenen stouten aanval, in het front, ondernemen; en waar had men het leger van de Maas dan moeten zoeken? Voorzeker niet wederom te Luik. De fransche schrijver zal toch wel niet willen beweren, dat dit moedeloze leger van de Maas, het tegen deze magt had kunnen volhouden, zelfs niet tegen eene gelijke magt. De schrijver schijnt niet goed doordrongen te zijn van de krijgsgeschiedenis van zijn eigen land; anders zoude hij zich moeten herinneren, dat ook de fransche soldaten, eenmaal verward door elkander geslagen, moeilijk tot staan, veel minder tot vechten waren te brengen. Vid. de slag van Waterloo.

(2) Wel te verstaan, door hulp van het fransche leger, dat alsdan misschien tijd gehad had, zich aan Leopold aan te sluiten. Was dit echter niet op komen dagen, dan had, zoo als S. vroeger reeds aanduidde, Leopold, waarschijnlijk twee dagen later dan den 12en Augustus, zijnen degen voor den Prins van Oranje moeten nederleggen.

(3) Waarschijnlijk is dit een aangenomen term van den schrijver, waaronder hij elke soort van vlugt begrijpt.

komen, daar zulks hem vooruit deed zien, dat dezelve geene zeer nadeelige gevolgen konde hebben (1).

(Het vervolg hierna.)

KAVALLERIE.

Over de tusschenruimten, welke de Escadrons in bataille geplaatst, onderling moeten waarnemen. Het plaatsen en doortrekken der 2^e. linie bij het wapen der Kavallerie.

De tusschenruimten mogen misschien van weinig belang schijnen, evenwel zijn dezelve ook bij het wapen der Kavallerie van het grootste gewigt.

Tot nog toe heeft men omtrent dit punt zeer verschillende en dikwijls verkeerde denkbeelden opgevat; het is dan ook daaraan toe te schrijven, dat men dezelve de noodige grootte niet heeft gegeven.

De reden, die men hiervoor opgeeft, is dat men vreest dat de vijandelijke Kavallerie, met kleinere tusschenruimten aanvallende, zich tusschen de escadrons zoude inwerpen en deze in de flanken nemen.

Degene, die voor kleine tusschenruimten zijn, zoo als de Generaal Bismark, halen aan, om er het voordeel van te bewijzen, dat de Pruisische Kavallerie in den zevenjarigen oorlog, bij hare schitterende wapenfeiten, steeds zonder tusschenruimten aanviel.

Wat de vrees aangaat dat den vijand zich tusschen de intervallen zal werpen, en de escadrons in de flanken nemen, deze is hersenschimmig. Gesteld dat een even sterke vijand ons met kleinere tusschenruimten aanvalt, dan zal hierdoor zijne linie minder uitgebreid zijn dan de onze, en wij hem alsdan overvleugelen; de kans is dus hierin gelijk. Daarenboven kan men achter de tusschenruimten ruiters op één gelid plaatsen, (b. v. de tirailleurs), welke het indringen beletten, en is men op twee liniën, dan volgt gewoonlijk de tweede linie op eenigen afstand, en door deze te plaatsen, zoo als ik hier nader zal aantoonen, wordt den vijand het doordringen belet of komt hem dit duur te staan.

Hetgeen de Generaal Bismark zegt, omtrent de aanvallen der Pruisische Kavallerie, zonder intervallen in den zevenjaren oorlog, is geheel ongegrond; want de

(1) Leopold was hiervan bewust. Dit was toch natuurlijk, dewijl dit het middel was, waardoor hij nog de quasi eervolle capitulatie verkreeg. De fransche schrijver schijnt hierover te hebben willen heenstappen, om de schennis van het regt der volken, door deze gewapende tusschenkomst zoo openlijk aan den dag gelegd, niet te veel te doen uitkomen.

Generaal *Warnery*, voornaam Pruisisch Kavallerie Officier van dien tijd, en vriend van den grooten *Seidlitz* (bij gevolg meer geloofwaardig op dit punt als de Generaal *Bismark*), zegt in zijn werk: *Remarques sur la Cavalerie* (pag. 81), wáár de Pruisische Kavallerie op deze wijze aangevallen heeft, is dezelve teruggedreven, zelfs na eenen gelukkigen schok.

Kleine intervallen gaan bij den frontmarsch veelal door het gedrang verloren, en het heeft eenen zeer nadeeligen invloed op den ruiter, wanneer hij gedrongen wordt; de hinderpalen, welke zich voor het front der linie opdoen, vooral zoo zij aanmerkelijk zijn, worden niet zoo gemakkelijk voorbijgegaan, en wanorde of nederlaag van het eene eskadron zal zich zeer ligt aan de andere mededeelen; de heerschende wanorde, welke steeds na eenen aanval plaats heeft, zal zeer moeilijk te herstellen zijn; het zal voor de tweede linie, na eenen gelukkigen aanval, zeer moeilijk zijn door de eerste te trekken om den vijand spoedig te vervolgen; en bij eene nederlaag, loopt zij groot gevaar van overhoop te worden gereden.

Daarentegen levert de linie met groote tusschenruimten zoo vele voordeelen, als de andere nadeelen op; de frontmarsch wordt er veel gemakkelijker door gemaakt; men zal bij den aanval met meer orde op den vijand stooten, want de escadrons marcheren met veel meer gemak en vrijer; geene wanorde of nederlaag van het eene eskadron, zal zich zoo ligt aan het andere mededeelen; de tweede linie zal veel beter door de eerste kunnen trekken, en loopt weinig gevaar om overhoop te worden gereden bij eene nederlaag der eerste, vooral indien dezelve gerangschikt wordt gelijk ik hier zal voorstellen.

Welke is nu de geschiktste grootte der tusschenruimten? 10 à 12 el is te klein, veelal bestaan zij niet meer bij heteindigen van eenen aanval; zoo volle als ledige tusschenruimten zijn te groot, door dat alsdan de escadrons te ver van elkander zijn, verliest de troep het zelfvertrouwen: het moet dus een midden-getal zijn van niet meer dan 24 ellen, en niet minder dan 20 ellen, waardoor ook het doortrekken der linie veel eenvoudiger wordt, en zelfs in tegenwoordigheid van eenen de eerste linie vervolgenden vijand kan plaats hebben. — Wanneer men Kavallerie in twee liniën stelt, dan is de wijze, hoedanig de tweede linie te plaatsen, in het geheel niet onverschillig. Volgens het reglement en de thans gebruikelijke wijze, wordt de tweede linie in eene gedeploteerde orde, en de escadrons juist achter die der eerste linie geplaatst, niettegenstaande de ondervinding geleerd heeft, dat de tweede linie telkens, in zulk eene orde, door de eerste, wanneer deze in wanorde moest terugtrekken, overhoop werd gereden, vooral met de thans bestaande tusschen-

ruimten; (onder anderen in den veldslag van Praag 1756 en die van Chateau Thierry in 1814) blijft men nog in deze slechte dispositie volharden.

Om hierin te voorzien hebben sommige schrijvers voorgesteld, ieder escadron der tweede linie in kolonnen van pelotons te formeren, in deze orde achter de eerste linie te plaatsen en bij den aanval te doen volgen; alsdan zullen de tusschenruimten wel groot genoeg zijn, om de in deze wanorde vluggende eerste linie door te laten, maar het zal in deze wanorde te moeilijk zijn, om de escadrons weder te formeren om den vijand het hoofd te bieden; ten einde dit nu voor te komen is het allernoodzakelijkst de tusschenruimten der escadrons, niet minder dan op 20 ellen te bepalen, opdat men alsdan de tweede linie op de volgende wijze kan plaatsen, om de eerste, zonder de orde te veranderen, te kunnen doortrekken.

Regt over de tusschenruimten der eerste linie, plaatst men de escadrons der tweede linie en geformeerd met divisien op het centrum, zoodra er gevaar is dat de eerste linie kan terug gedreven worden (het 1^e. peloton achter het 2^e., en het 4^e. achter het 3^e., op pelotons afstand).

Nu zijn de tusschenruimten der tweede linie groot genoeg, om de in wanorde terugtrekkende eerste linie door te laten; de manschappen, die bij eene dergelijke wanorde veelal regtuit vlugten, zullen niet op de tweede linie aanrijden en in deze wanorde brengen; de doortogt der linie is zeer gemakkelijk. Wordt de eerste linie teruggedreven en door den vijand op de hielen gevolgd, dan is men in staat hem het hoofd te bieden, al maakte de groote wanorde de volkomene formatie der escadrons bezwaarlijk of onmogelijk. Evenzoo kan het eerste en tweede peloton in eene schuinsche strekking aanvallen, terwijl de middenpelotons zulks evenwijdig doen; en men kan, door de beweging van pelotons regts of links, alle bewegingen der eerste linie volgen.

Het doortrekken der liniën is dan zeer eenvoudig en geschiedt door de volgende kommando's, indien de tweede linie de eerste moet doortrekken:

Kommando's:	1. Geeft acht!
Kommandant	2. Doortogt der linie voorwaarts, guide
der linie.	regts:
	3. MARSCH!

Op het tweede kommando kommanderen de escadrons-kommandanten:

1. Kolonne voorwaarts, guide regts, (of escadrons voorwaarts, guide regts, = beletsel 1°. en 4°. peloton, indien de tweede linie nog gedeploteerd was)

2. MARSCH! wordt door hen herhaald.

Op dit kommando stellen de liniën zich in beweging en de vleugel pelotons (zoo zij dit nog niet waren) plaatsen zich achter de midden-pelotons, zoo als in het 8°. artikel der escadrons-school gezegd wordt. De ongedekte onder-officieren verlaten gedurende het doortrekken hunne plaatsen.

Zoodra de doortogt geschied is en de kommandant der doortrekkende linie het noodig oordeelt, laat hij de linie formeren door de kommando's

1. Formeert de linie:

of liever door te laten appel blazen.

Hierop kommanderen de escadrons-kommandanten:

1. Pelotons in linie!

Op welk kommando de pelotons zich formeren, zoo als in de escadrons-school gezegd wordt.

Daar er omstandigheden bestaan kunnen, dat de kommando's van den kommandant der linie niet behooren afgewacht te worden, of niet te verstaan zijn, zullen de escadrons-kommandanten hunne escadrons formeren, zoodra zij zulks noodig oordeelen.

Men ziet alzoo, dat deze doortogt veel eenvoudiger en de formatie veel sneller is. Ik geloof dus niet, dat het onbelangrijk zoude zijn, dit thans eens te beproeven en te zien, in hoeverre het voor de evolutiën belangrijk ware.

(Ingezonden artikel.)

Deaanmerkingen omtrent het wapen der Kavallerie, voorkomende in het 4°. n^o. uwer beschouwing, zijn zeer juist.

De herschepping eener Kavallerie in zulk eenen korten tijd, verdient voorzeker allen lof.

De evolutiën werden in het afgelopen jaar over het algemeen genomen, vrij goed uitgevoerd; evenwel ontging het niet aan het oog van deskundigen, dat de afzonderlijke afrioting van man en paard zeer onvolkomen was. In de rijkunst en het behandelen zijner wapenen, twee hoofdzaken, waren de manschappen zeer onervaren, en het was duidelijk te zien, dat men hen te vroeg in rijen en gelederen had vereenigd. Dat men nu den Kavallerist niet volkomen in de rijkunst en wapenhandel heeft kunnen afrioten, is in de tegenwoordige omstandigheden veelal toe te schrijven geweest aan tijdgebrek; maar het is niet alleen in dit tijdstip, dat men van de hoofdzak eene bijzaak gemaakt heeft. Neen, de rijkunst en wapenhandel zijn verwaarloosd geweest; en men zal zich

toch wel niet, van 1815 tot 1830, over gebrek aan tijd kunnen beklagen.

Welligt bestond er geen Kavallerie, die minder doelmatig afgerigt werd als de onze. Galoperen, rennen, springen, sabel en lans in alle gangen te leeren gebruiken, vuren te voet en te paard naar de schijf, praktische velddienst, hieraan werd niet of zeer weinig gedaan; men haastte zich maar om de ruiters in het escadron te vereenigen, en kon men met vier en twee, vooral in den stap, goed afbreken, zonder dat er een openthoud in de kolonne kwam, dan was het over het algemeen zeer wel.

Het 30jarige provisioneel reglement, dat, hoewel goede grondbeginselen bevattende, zeer gebrekkig is zamengesteld, vooral wat rijkunst en wapenhandel betreft, werd maar altijd als een onverbeterlijk stuk gevolgd, en men heeft alzoo eenen kostelijken tijd van 15 jaren voorbij laten gaan, zonder eenige merkbare verbeteringen in te voeren. Het is nu echter te hopen dat, zoodra men tot rust wedergekeerd zal zijn, er eene commissie zal worden benoemd, om een beter en doelmatiger reglement daar te stellen, (en door het nieuwe Fransche reglement tot leidraad te nemen, zal men dit werk gemakkelijk maken); opdat dan onze Kavallerie, even als die onzer naburen, meer overeenkomstig derzelyver bestemming, afgerigt worde, en dit zoo gewichtig wapen niet meer op dezelfde hoogte blijve, als waarop het voor 20 jaren (zoo het niet teruggegaan is) was, maar ook gelijk andere wapens van ons leger, eindelijk eens voorwaarts ga.

Uw belangstellende lezer,

N.

PLAATS GEHAD HEBBENDE PROMOTIEN, BIJ HET LEGER.

VOLGENS Z^r. M^o. BESLUIT VAN DEN 30sten APRIL 1832 n°. 13.

Bij de afdeeling kurassiers n°. 1:

Tot ritmeester der 1ste klasse, de ritmeester der 2de klasse VV. van Tol, van de afdeeling;

Tot 1ste luitenants: de 2de luitenant-adjudant S. van Nouhuys en de 2de luitenant M. van Attenhoven, beide van de afdeeling;

Tot 2de luitenant-effectief, de 2de luitenant à-la-suite H. Bachman, mede van de afdeeling;

Tot 2de luitenants à-la-suite: de kadet-wachtmeesters G. H. J. Michelhoff, J. A. van den Bosch en D. J. A. G. F. van den Steen, respectielijk van de Koninklijke Militaire Akademie, tijdelijk dienende, de beide eerstgenoemde bij het regiment ligte dragonders n°. 4, en de laatstgemelde bij het regiment hussaren n°. 6.

Bij de afdeeling kurassiers n°. 3:

Tot 1ste luitenants: de 2de luitenants S. J. R. van de Poll, van de afdeeling, J. M. Castendijk, van de afdeeling kurassiers n°. 1, H. F. Hogeveen en J. J. H. Mascheck, beide van de afdeeling;

Tot 2de luitenants-effectief: de 2de luitenants à-la-suite E. C. de Casembroot, R. A. Jackson en N. Habets, alle van de afd.

Tot 2de luitenants à-la-suite: de wachtmeester-volontair J. M. Visbach Lobry en de kadet-wachtmeester A. T. D. Plaacken, beide van het regiment ligte dragonders n°. 4